

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 239/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., P., zastúpenej advokátom JUDr. P. D., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 To 39/08-353 z 29. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2010 doručená sťažnosť A. S., P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. D., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 39/08-353 z 29. októbra 2008 (ďalej len „rozsudok z 29. októbra 2008“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom krajského súdu z 29. októbra 2008 uznaná vinnou zo spáchania trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 1. decembra 2006 (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní piatich mesiacov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol sťažovateľke výkon trestu podmiennečne odložený a zároveň jej bola určená skúšobná doba v trvaní jedného roka.

Podľa sťažovateľky sa sudy zúčastnené na konaní v predmetnej veci dostatočne nezaoberali ňou, resp. jej obhajcom predloženými argumentmi, nepristúpili k vykonaniu listinných dôkazov porovnaním predložených fotokópií a originálov a nevyhoveli ani žiadosti obhajcu sťažovateľky, aby *„súd požiadal zdravotnú poisťovňu, ktorú uviedla poškodená, či príslušné zdravotnícke zariadenie, v ktorom malo byť vykonané ošetrovanie poškodenej, si uplatnilo náhradu za poskytnutie ošetrovania“*, pretože takýto dôkaz vyhodnotili ako nepodstatný.

Na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) sťažovateľka zistila, že sa v spise nenachádzali zápisnice o jej výsluchu a ďalšej svedkyne *„z čoho je dôvodné sa domnievať, že so spisom bolo nakladané nezákonným spôsobom, nakoľko predmetné zápisnice mali byť odoslané príslušnej prokuratúre, na základe ktorých bola spracovávaná obžaloba“*. Na základe uvedeného sa možno domnievať, že obžaloba bola spísaná len z tvrdení poškodenej.

V uvedenom spise existuje záznam o obhliadke miesta činu podpísaný poškodenou. V predmetnom konaní však bolo preukázané, že orgány činné v trestnom konaní žiadnu obhliadku nevykonali, a navyše potvrdili zhodne so sťažovateľkou, že sa ani ona žiadnej obhliadky nezúčastnila. Uvedené skutočnosti podľa sťažovateľky svedčia o tom, že *„v konaní boli získané dôkazy nezákonným spôsobom, a ako také mali byť z konania súdom*

vylúčené“. Nevykonaním dôkazov navrhnutých obhajcom sťažovateľky došlo v predmetnom konaní k porušeniu zásady rovnosti zbraní a zásady kontradiktórnosti.

Zo záverov súdneho znalca – psychológa v predmetnom konaní vyplýva, že u sťažovateľky „nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by znižovali vierohodnosť jej výpovede“, a naopak u poškodenej „bola zistená snaha javiť sa v lepšom svetle a všeobecná snaha skresľovať skutočnosti vo svoj prospech“.

Podľa sťažovateľky «Súd napriek tomuto zisteniu ako jediný priamy dôkaz pripustil tvrdenie poškodenej o priebehu skutku, na základe čoho uznal obžalovanú vinnou. Nesprávne zhodnotil skutkový stav do tej miery, že motívom konania poškodenej bolo predmetné potvrdenie, ktoré mala podpísať obžalovanej neskôr označila v inom civilnom konaní ako dôkaz o existencii záväzku, ktorý bol získaný násilím, teda nezákonne, čo spôsobuje jeho neplatnosť. Takúto neplatnosť použila ako obranu, aby sa vyhla náhrade ňou spôsobenej škody a bezdôvodného obohatenia. Spolu s tvrdením psychológa ide o logický záver ak tvrdíme, že spáchanie trestného činu tak ako ho popisovala poškodená bolo vymyslené, nedokonalo časovo ako aj dôkazne vykonštruované, avšak súd svojím nedôsledným postupom uznal vinnou obžalovanú. Je potrebné spochybníť aj motív obžalovanej ustáleným súdom, a to získať násilím potvrdenie od poškodenej, nakoľko práve poškodená svojim konaním konala protizákonne a nebolo potrebné, aby akékoľvek potvrdenie obžalovaná od nej potrebovala získať. O preberaní jednotlivých čiastok, ktoré mali byť uvedené v predmetnom potvrdení existovali a existujú iné nevyvratiteľné dôkazy.

Skutočnosti, ktoré krajský prokurátor uviedol, že spáchanie uvedeného skutku spochybňujú, súd po úvahe nezobral na zreteľ...

Nevykonaním dôkazov, resp. vyhodnotením dôkazov, ktoré vyvolávali pochybnosť o spáchaní trestného činu bola porušená zásada „in dubio pro reo“, čo spolu s porušením zásady kontradiktórnosti vyvoláva pochybnosť, že súdom bolo dodržané právo obžalovanej na spravodlivý proces.».

Vzhľadom na uvedené je podľa sťažovateľky rozhodnutia súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci potrebné považovať za arbitrárne, lebo „nevychádzajú z dôkazov, ktoré sú nespochybniteľné a preskúmateľné“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že rozsudkom krajského súdu z 29. októbra 2010 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 dohovoru, zruší uvedený rozsudok a vráti vec krajskému súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol, zaviazá krajský súd uhradiť jej primerané finančné zadost'účinenie v sume 8 000 € a náhradu trov konania v sume 246,22 €.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 29. októbra 2008.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že konanie vo veci sťažovateľky bolo právoplatne skončené rozsudkom krajského súdu z 29. októbra 2008, ktoré bolo sťažovateľke doručené tzv. náhradným doručením 8. marca 2009 a jej obhajcovi 2. augusta 2009.

Sťažnosť sťažovateľky z 10. mája 2010 bola ústavnému súdu doručená 7. júna 2010.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

V čase, keď sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

So zreteľom na deň doručenia rozsudku krajského súdu z 29. októbra 2008 a deň doručenia predmetnej sťažnosti ústavnému súdu (7. jún 2010) je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená

v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2010